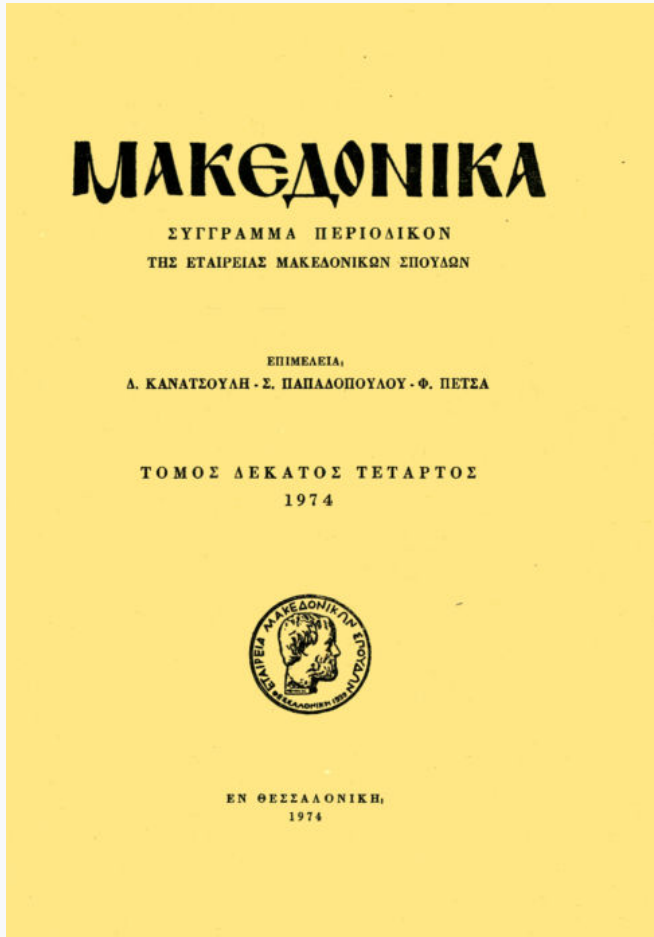


## Μακεδονικά

Τόμ. 14, Αρ. 1 (1974)



### Το Ελληνορουμανικόν σύμφωνον της 21ης Μαρτίου 1928

Κωνσταντίνος Σβολόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.580](https://doi.org/10.12681/makedonika.580)

Copyright © 2014, Κωνσταντίνος Σβολόπουλος



Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

### Βιβλιογραφική αναφορά:

Σβολόπουλος Κ. (1974). Το Ελληνορουμανικόν σύμφωνον της 21ης Μαρτίου 1928. *Μακεδονικά*, 14(1), 151–162.  
<https://doi.org/10.12681/makedonika.580>

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΡΟΥΜΑΝΙΚΟΝ ΣΥΜΦΩΝΟΝ  
ΤΗΣ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὑπογραφῆς τῶν συμφωνιῶν τῆς Λωζάννης ἡ Ἑλλάς ἐκαλεῖτο νὰ ἀναζητήσῃ τὸν νέον διπλωματικὸν προσανατολισμὸν τῆς ἐντὸς τῶν πλαισίων μιᾶς νέας διεθνοῦς πραγματικότητος. Βασικὴν καθοριστικὴν ἐπιδιώξιν τῆς νέας ἑλληνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἀπετέλει ἡδη ἡ διασφάλισις τοῦ καθεστώτος τῶν Συνθηκῶν καὶ ἡ διαφύλαξις τῆς νομιμότητος. Ἡ Ἑλλάς, ἐξερχομένη ἐκ τῆς μικρασιατικῆς κρίσεως μὲ βαθυτάτας τὰς ρωγμὰς εἰς τὸ ἔθνικόν, τὸ πολιτικόν καὶ τὸ κοινωνικόν πεδίον, εἶχεν ἀνάγκη μακρᾶς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς εἰρήνης διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπαραίτητον ἀνασύνταξιν τῶν ἔθνικῶν δυνάμεων. Ἡ εὐδόωσις δὲ τῆς τοιαύτης ἐπιδιώξεως προέβαλλε καὶ ὡς προϋπόθεσις διὰ τὴν ἀποτελεσματικὴν προβολὴν τῶν νομίμων ἔθνικῶν διεκδικήσεων εἰς τὸν διεθνή χῶρον.

Ὁ σεβασμὸς ἐν τούτοις πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς ὅρους τῆς διεθνοῦς νομιμότητος δὲν ἤρκει διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰρηνικὴν συμβίωσιν καὶ τὴν ἄρμονικὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν κρατῶν -μελῶν τῆς διεθνοῦς κοινωνίας. Αἱ μέθοδοι τὰς ὁποίας εἰσηγεῖτο τὴν ἐπαύριον τῆς εἰρήνης ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δὲν ἀπεδεικνύοντο εἰς τὴν πρᾶξιν ἱκαναὶ νὰ κατοχυρώσουν τὴν ἑδαφικὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εἰρηνικὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ διεθνοῦς ὄργανισμοῦ. Ἡ προοδευτικὴ ἐπάνοδος εἰς τὸ παλαιὸν σύστημα τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ἔθνικῶν ἀνταγωνισμῶν προσέδιδε τὸ μέτρον τῆς ἀποτυχίας τῶν μεθόδων τῆς Γενεύης. Ἐν δὲ, τὸ 1925, ἡ δυτικὴ Εὐρῶπῃ ἀνεῦρεν εἰς τὸ Λοκάρνο τὸν τρόπον νὰ συγκεράσῃ τὰ δύο συστήματα, ἡ ἀνατολικὴ Εὐρῶπῃ θὰ παραμείνῃ ἔκθετος μέχρι τοῦ δευτέρου πολέμου εἰς τὰς ἐξωτερικὰς πιέσεις καὶ εἰς τὰς ἰδίας κεντροφύγους ροπὰς. Ὑπὸ τὸ κράτος τῶν γενικωτέρων αὐτῶν διαμορφώσεων, ἡ ἀνατροπὴ τῆς παλαιᾶς ἰσορροπίας εἰς τὸν βαλκανικὸν καὶ τὸν ἀνατολικομεσογειακὸν χῶρον ἐπέτεινε τὰς γειτονικὰς πιέσεις ἐπὶ τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἡ Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι προέβαλλε ἡγεμονικὰς ἀξιώσεις εἰς τὴν ἀνατολικὴν μεσογειακὴν λεκάνην, ἡ Τουρκία τοῦ Κεμάλ ἐξήρχετο ἐνισχυμένη ἀπὸ τὴν μικρασιατικὴν κρίσιν καὶ τὸ νέον γιουγκοσλαβικὸν κράτος ἀνεζήτει εἰς τὴν ἑδαφικὴν ἔκτασιν καὶ τὸ πολιτικὸν γόητρον, τὰ ὁποῖα τοῦ προσεπόρισεν ἢ συμμαχικῆ νίκη τοῦ 1918, τὰ ἐρεῖσματα διὰ μίαν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τὴν Χερσονήσον τοῦ Αἴμου.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς ἡ ἑλληνικὴ διπλωματία εἶχεν ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῶν συνθηκῶν τῆς Λωζάννης νὰ ἀντιπαλαίσῃ μὲ δυσυπερβλήτους

δυσχερείας. Ἐντὸς τῶν τελευταίων μηνῶν τοῦ 1923 ἀντιμετώπισε τὴν ἰταλικὴν πρόκλησιν κατὰ τῆς Κερκύρας, ἡ ὁποία ἤρχετο νὰ καταδείξῃ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μηχανισμῶν τῆς Γενεύης ὅταν ἐπρόκειτο νὰ προστατεύσουν ἕν μικρὸν κράτος ἔναντι τῆς ἐπιθετικῆς διαθέσεως μιᾶς Μεγάλης Δυνάμεως. Παραλλήλως, ἡ βρετανικὴ τάσις τῆς μὴ ἀναμείξεως εἰς τὰς ἡπειρωτικὰς ὑποθέσεις καὶ ἡ μετάθεσις τοῦ γαλλικοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὸν χῶρον τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἐστέρουν τὴν Ἑλλάδα οἰασθῆποτε ἐγγυήσεως ἐκ μέρους τῶν Δυνάμεων αἱ ὁποῖαι εἶχον ταχθῆ ὑπὲρ τοῦ καθεστώτος τῶν Συνθηκῶν. Τοῦτο δέ, ἐνθ' ἀπεδεικνύετο ἀδύνατος ἡ οὐσιαστικὴ ἐξομάλυνσις τῶν διαφορῶν μετὰ τὴν Βουλγαρίαν, ἡ ἐξεύρεσις τρόπου ἀποδοτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ὄρων τῆς Λωζάννης εἰς ὅ,τι ἀφεώρα τὰς σχέσεις μετὰ τὴν Τουρκίαν, ἢ ἡ ἐπίλυσις τῆς κρίσιμου διενέξεως μετὰ τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Ἀπὸ τῆς καταγγελίας πράγματι, κατὰ τὸ 1924, τῆς Ἑλληνοσερβικῆς συνθήκης τοῦ 1913, αἱ Ἀθῆναι ἀντιμετώπιζον τὴν ἰσχυρὰν πίεσιν τοῦ Βελιγραδίου, ἔναντι τῆς ὁποίας δὲν διέθετον τὰ ἀπαιτούμενα διπλωματικὰ μέσα διὰ τὴν ἐξισορροπήσιν τῆς.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 1926 ἀνέλαβε τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος. Ἡ ἐπ'ἀνόδος εἰς τὴν δημοκρατικὴν τάξιν καὶ αἱ πρῶται ἐνδείξεις τῆς οἰκονομικῆς ἀναρρώσεως συνεδούσθησαν μετὰ τὴν σθεναρὰν προσπάθειάν του νὰ ἀποκαταστήσῃ —μετὰ τὴν θλιβερὰν παρένθεσιν τῆς δικτατορίας— τὸ ἑλληνικὸν διαπραγματευτικὸν κύρος καὶ νὰ ἐξαγάγῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν. Ἐντὸς τοῦ πλαισίου αὐτοῦ ἐντάσσονται αἱ ἄγνοιαι διαπραγματευτικαὶ κρούσεις πρὸς τὸ Βελιγράδι, αἱ γόνιμοι διπλωματικαὶ ἐπαφαὶ μετὰ τὴν Ρώμην, ὡς καὶ ἡ ζωηρὰ διάθεσις διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν φιλικῶν δεσμῶν μετὰ τὸ Βουκουρέστι. Τὴν ἐπιβεβαίωσιν εἰδικώτερον τῆς μακρᾶς παραδόσεως τῶν φιλικῶν δεσμῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας καθίστα ἀκόμη περισσότερον ἐπιτακτικὴν ἡ ἐξασφάλισις διὰ τὰς Ἀθῆνας ἐνὸς πρῶτου διπλωματικοῦ ἐρείσματος εἰς τὸν βαλκανικὸν χῶρον.

Εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν στενοτέραν σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν δεσμῶν, τὸ Βουκουρέστι ἦτο φυσικὸν νὰ ἀνταποκριθῆ κατ' ἀρχὴν εὐνοϊκῶς. Ἡ κοινὴ τάσις πρὸς τὴν ἐξισορρόπησιν τῶν πιέσεων ἐνὸς ἐνδεχομένου μετώπου τῶν σλαβικῶν ἐθνῶν εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποτελέσει σταθερὸν στοιχεῖον συμπνοίας μεταξὺ τῶν Ρουμάνων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡγετῶν. Κατὰ τὴν περίοδον δὲ μεταξὺ τῶν δύο πολέμων τὸ πρόβλημα εἶχε προσλάβει ὀξεῖαν μορφήν ἰδίως διὰ τὴν Ρουμανίαν, ὕφισταμένην τὴν ἀναθεωρητικὴν πίεσιν ἐκ τριῶν γειτονικῶν κατευθύνσεων καὶ περιβαλλομένην ἀπὸ τέσσαρα γειτονικὰ κράτη, τὰ τρία τῶν ὁποίων ἀνήκον εἰς τὸν σλαβικὸν κόσμον. Κατὰ τὴν χρονικὴν ἀκριβῶς φάσιν, ἡ ὁποία προηγήθη τοῦ ἑλληνορουμανικοῦ συμφώνου, οἱ ὑπεύθυνοι Ρουμᾶνοι ἡγήται, ὡς ὁ Μπρα-

τιάνου καὶ ὁ Τιτουλέσκου ἀπέδιδον ἰδιαιτέραν βαρύτητα εἰς τὴν ἀνάγκην ὅπως ἐξασφαλισθοῦν τὰ μέσα ἐξισορροπήσεως τῆς ὑπερτροφικῆς σλαβικῆς παρουσίας ἐντὸς τοῦ γειτονικοῦ τῶν ἑδαφικοῦ περιβάλλοντος<sup>1</sup>. Ἡ ὑπαρξίς βεβαίως τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ, καθαρῶς πολιτικοῦ, κινήτρου δὲν ἀπέκλειε καὶ τὴν παράλληλον ὑπαρξίν ἄλλων εἰδικωτέρων ἐπιδιώξεων, αἱ ὅποια θὰ ἔτεινον νὰ ἐξυπηρετηθοῦν διὰ τῆς στενοτέρας ἑλληνορουμανικῆς προσεγγίσεως. Ἡ ἐξυπηρετήσις ἰδίως τοῦ ρουμανικοῦ διαμετακομιστικοῦ ἐμπορίου μέσφ Θεσσαλονίκης ἐπέβαλλε τὴν ἐξασφάλισιν ὠρισμένων εἰδικῶν ἐμπορικῶν διευκολύνσεων.

Ἡ κοινὴ ἐπιθυμία τῆς προσεγγίσεως εἶχεν ἐνωρὶς ὀδηγήσει τὰς δύο κυβερνήσεις εἰς τὴν ἀνάληψιν διαπραγματευτικῶν ἐπαφῶν. Ὁ στρατηγὸς Ἀβερέσκου καὶ ὁ Ἀνδρέας Μιχαλακόπουλος εἶχον ἀπὸ τοῦ 1927 ἀντιμετώπισαι σοβαρῶς τὴν σύναψιν μιᾶς διμεροῦς συμφωνίας, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον θὰ ὑπερέβαινε τὰ συνήθη ὄρια ἐνὸς συμφώνου διαιτησίας καὶ μὴ ἐπιθέσεως. Ἡ ρουμανικὴ πλευρὰ εἶχε συνδέσει τὴν εὐδόωσιν τῶν διαπραγματεύσεων μὲ τὴν σιδηροδρομικὴν σύνδεσιν τῶν δύο χωρῶν μέσφ τῆς Βουλγαρίας. Τὸ ἑλληνικὸν Γενικὸν Ἐπιτελεῖον εἶχε τότε ἐκφράσει τὰς ζωνρὰς ἐπιφυλάξεις του, ἐπικαλούμενον σοβαροὺς κινδύνους διὰ τὸ ἀμυντικὸν σύστημα τῆς χώρας. Ὁ Ἕλληνας ὁμοῦ Ἵπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἐφάνη διατεθειμένος νὰ παρακάμψῃ τὰς ἀντιρρήσεις αὐτὰς ἐφόσον ἡ ρουμανικὴ κυβέρνησις θὰ ἠγγυᾶτο τὸν ἐμπορικὸν καθαρῶς χαρακτηῖρα τῆς νέας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Τοῦτο προφανῶς ἐσήμαινεν ὅτι τὸ Βουκουρέστι ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀναλάβῃ δρᾶσιν κατὰ τῆς Βουλγαρίας ἂν ἡ τελευταία αὕτη ἀπεφάσιζε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ νέον ἐπικοινωνιακὸν δίκτυον διὰ στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ διστακτικότης τῆς Ρουμανίας νὰ ἀναλάβῃ τοιαύτην εὐθύνην ὠδήγησεν εἰς τὴν προσωρινὴν ἀποτελμάτωσιν τῶν διαπραγματεύσεων<sup>2</sup>. Παραλλήλως δέ, ἡ διαφανομένη ἐπιθυμία τῶν Ἀθηνῶν νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸ Βουκουρέστι τὸ μέσον τιέσεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ Βελιγραδίου προκειμένου νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐξομάλυνσιν τῶν ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν διαφορῶν προεκάλει τὸν σκεπτικισμὸν τῶν Ρουμάνων ἰθυνόντων, οἱ ὅποιοι ἐφοβοῦντο μὴ ἡ τάσις παρεμβάσεώς των παρεξηγηθῇ ὑπὸ τῆς συμμάχου γείτονος<sup>3</sup>.

1. Βλ. ἐνδεικτικῶς *Ministro degli Affari Esteri, I Documenti Diplomatici Italiani* (D.D.I.), Settima serie: 1922-1935, vol. VI (1 gennaio-23 settembre 1928), Roma 1967, no 61 (Messaggio di J. Bratianu, 27 gennaio 1928), No. 83 (Manzoni a Mussolini, 5 febbraio 1928).

2. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἰδίου τοῦ Μιχαλακοπούλου πρὸς τὸν Βρεττανὸν πρεσβευτὴν εἰς Ἀθήνας: *Public Record Office, Foreign Office (F.O.) 371/12923, P. Loraine to A. Chamberlain, April 20, 1928.*

3. D.D.I., 7a ser., VI, no 30 (Arlotta a Mussolini, 19 gennaio 1928).

Ἡ ἀποφασιστικὴ πρόοδος τῶν ἑλληνορουμανικῶν διαπραγματεύσεων συμπίπτει χρονικῶς μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Τιτουλέσκου νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἐμφαντικώτερον, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1928, τὴν ρουμανικὴν πολιτικὴν τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τοῦ γαλλικοῦ συμμαχικοῦ δικτύου καὶ τῆς Ἰταλίας. Ἐναντι τῶν πολυτίμων ἐγγυήσεων, τὰς ὁποίας ἡ Μικρὰ Συνεννόησις παρέχει διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ οὐγγρικοῦ κυρίως ἀναθεωρητισμοῦ, ἡ Ρώμη ὑπεστήριξε τὰ ρουμανικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Βεσσαραβίας καὶ ἔτεινε γενικώτερον νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἰδέαν ἑνὸς εὐρύτερου ἀντισλαβικοῦ μετώπου, ἱκανοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἔμμεσον βρετανικὴν ὑποστήριξιν<sup>1</sup>. Ὁ Τιτουλέσκου ἐπεσκέπτετο περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου τὴν Ρώμην καὶ ἀφοῦ ὑπεγράμμισε κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τὸν Μουσολίνι τὴν ἐπιδιώξιν τῆς παραλλήλου διατηρήσεως δεσμῶν τῶσον μετὰ τοὺς «συμμαχούς» τῆς Μικρᾶς Συνεννοήσεως ὅσον καὶ μετὰ τοὺς «φίλους» Ἰταλοὺς, μετέβαινεν εἰς τὸ Παρίσι ὅπου καὶ ἐπετύγχανε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συγκατάθεσιν αὐτοῦ τοῦ Briand<sup>2</sup>.

Αἱ ἀποφασιστικαὶ συνομιλίας τοῦ Τιτουλέσκου μετὰ τὸν Μουσολίνι, καθ' ὃ μέτρον ἐπεβεβαίουν τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Βουκουρεστίου νὰ ἐξισορροπήσῃ τοὺς μονομερεῖς δεσμούς του μετὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης, διηκόλουν τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μετὰ τὰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐμπιστευτικῶν συζητήσεών του μετὰ τὸν Ἰταλὸν πρωθυπουργόν, ὁ Ρουμᾶνος πολιτικὸς εἶχεν ἀναγγεῖλει ὅτι ἡ συνομιλοῦρησις μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἔνδῃ συμφώνου μὴ ἐπιθέσεως καὶ διατησίας θά ἦτο σχεδὸν βεβαία, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἦτο ἐπικειμένη. Ὁ Ἰταλὸς πρωθυπουργὸς ὄχι μόνον δὲν ἔφερεν ἀντίρρησιν ἀλλὰ καὶ ἐπεδοκίμασε τὴν ἰδέαν<sup>3</sup>. Τὸ γεγονός τοῦτο ἐνεθάρρυνε ἔτι περαιτέρω τὸν Τιτουλέσκου, ὁ ὁποῖος μετ' ὀλίγας ἡμέρας εὐρισκόμενος εἰς τὸ Παρίσι ὑπεγράμμισε πρὸς τὸν Νικόλαον Πολίτην τὴν σημασίαν τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν Ρώμην διὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν ἑλληνορουμανικῶν διαπραγματεύσεων: «Σὰς ἐτηλεγράφησα τὰ τῆς συναντήσεώς μου μετὰ τοῦ κ. Τιτουλέσκου, ἔγραφε ὁ Ἑλληὴν πρεσβευτὴς πρὸς τὸν Μιχαλακόπουλον. Ἐκεῖνον τὸ ὅποιον θὰ προσθέσω λίαν ἐμπιστευτικῶς εἶναι ὅτι ἐν Ρώμῃ ὁ κ. Τ. ἐγνώρισε εἰς τὸν κ. Μουσολίνι τὰς ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος φιλικὰς διαθέσεις τῆς Ρουμανίας καὶ τὴν ἰδέαν συνάψεως συμβάσεως

1. J. B. D u r o s e l l e, *Histoire diplomatique de 1919 à nos jours*, Paris, 1966, σ. 111-112. Βλ. χαρακτηριστικῶς, ἐπίσης, *Bulletin périodique de la presse yougoslave*, no 72, σ. 3. D.D.I., 7a ser., no 61 (*Messaggio di J. Bratianu*, 27 gennaio 1928).

2. D.D.I., 7a ser., VI, no 83 (*Manzoni a Mussolini*, 5 febbraio 1928), no 107 (*Manzoni a Mussolini*, 15 febbraio 1928). *Bulletin périodique de la presse roumaine*, no 74, σ. 2-3.

3. D.D.I., 7a ser., VI, no 46 (*Appunto di Mussolini*, 25 gennaio 1928)· no 55 (*Mussolini ad Arlotta* 26 gennaio 1928)· no 74 (*Arlotta a Mussolini*, 31 gennaio 1928).

φιλίας καὶ διαιτησίας καὶ ὅτι ὁ κ. Μ. τὸν ἐνεθάρρυνε πολὺ εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς πολιτικῆς ταύτης. Ὁ κ. Τ. εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοι δώσῃ ν' ἀναγνώσῃ τηλεγράφημα τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνεν ἐκ Ρώμης εἰς τὸν πρωθυπουργὸν τὸν ἐπὶ τῆς συνομιλίας ταύτης»<sup>1</sup>.

Αἱ τελικαὶ ἀποφασιστικαὶ διαπραγματεύσεις μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας ἔλαβον χώραν ἐντὸς τοῦ Μαρτίου εἰς τὴν Γενεῦν μετὰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς τακτικῆς συνόδου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὴν ἔδραν τοῦ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ, ὁ Ἄνδρέας Μιχαλακόπουλος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Τιτουλέσκου, ὁ ὁποῖος ἐπεβεβαίωσε τὴν ζῴηράν του ἐπιθυμίαν πρὸς σύναψιν ἐνὸς διμεροῦς συμφώνου «μὴ ἐπιθέσεως καὶ διαιτησίας», ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς βασικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἀρχὰς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν. Ὁ Ρουμᾶνος Ὑπουργὸς δὲν παρέλειψε νὰ υπογραμμίσῃ ὅτι οὐδόλως προετίθετο νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὰς σχετικὰς γιουγκοσλαβικὰς ἀπόψεις ἀλλ' ἀπλῶς νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸ Βελιγράδι τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν συνομολόγησιν τοῦ συμφώνου. Ὁ Ἕλλην συνάδελφός του εὐρέθη βασικῶς σύμφωνος τόνον ὡς πρὸς τὴν προταθεῖσαν ἀρχήν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν προβλεπομένην διαδικασίαν. Τὸ κείμενον τοῦ συμφώνου συνετάγη ταχέως καὶ τὴν 21 Μαρτίου ὑπεγράφη διαδοχικῶς ὑπὸ τῶν δύο ὑπουργῶν εἰς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά των<sup>2</sup>.

Τὸ ὑπογραφὲν κείμενον δὲν ἀπεῖχε σοβαρῶς, ὡς πρὸς τὴν γενικὴν διατύπωσίν του, ἀπὸ τὸν συνήθη κατὰ τὴν χρονικὴν αὐτὴν περίοδον τύπον τῶν διμερῶν συμφώνων «μὴ ἐπιθέσεως καὶ διαιτησίας». Τὰ δύο μέρη ἀνελάμβανον τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποχῆς ἐκ πάσης ἐπιθετικῆς ἐνεργείας καὶ τῆς προσφυγῆς, ἐν περιπτώσει ἐνδεχομένης μεταξὺ τῶν ἀντιδικίας, εἰς τὰς ρητῶς προβλεπομένας διαδικασίας συνδιαλλαγῆς καὶ δικαστικοῦ ἢ διαιτητικοῦ διακανονισμοῦ. Ἡ συμβατικὴ ἐπιβεβαίωσις τοῦ τοιοῦτου προσανατολισμοῦ, ὑπεγράμμισε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν δύο κρατῶν νὰ ἀσπασθοῦν τὰς εἰρηνικὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας εἶχεν ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν εἰσηγηθῆ καὶ ἐπιβάλῃ, μέχρις ἐνὸς τοῦλάχιστον σημείου. Ὡς ἐτονίζετο εἰς τὸ προοίμιον τοῦ ὑπογραφήντος Συμφώνου, ἡ ἐπιθυμία τῆς συμβολῆς εἰς τὴν πρακτικὴν καθιέρωσιν τῶν ἀρχῶν τῆς Γενεῦης συνεβάδιζε μετὰ τοὺς δεσμοὺς τῆς ἐγκαρδίου φιλίας, τὴν ὑπαρξίν κοινῶν συμφερόντων καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ ἰδανικὰ τῆς εἰρήνης, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἐκ παραδόσεως συνέδεον τὰς δύο χώρας. Ἡδὴ, ἡ κατοχύρωσις τοῦ καθεστῶτος τῶν Συνθηκῶν, ἀπετέλει τὴν κοινὴν καθοριστικὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ρουμανικῆς διπλωματίας.

1. Ἰδιωτικὸν Ἀρχεῖον Α. Μιχαλακοπούλου, Ν. Πολίτης πρὸς Α. Μιχαλακόπουλον, 9 Φεβρουαρίου 1928. Τὴν ἐννοικὴν στάσιν τῆς Ἰταλίας ἐπιβεβαίωι μεταγενεστέρως καὶ ὁ πρωθυπουργὸς Α. Ζαῖμης: D.D.I., 7a ser., no 181 (Arlotta a Mussolini, 24 marzo 1928).

2. F.O. 371/12923, P. Loraine to A. Chamberlain, April 20, 1928.

Ἡ ἀκλόνητος δὲ ἐμμονὴ εἰς τὴν τοιαύτην ἀρχὴν ὑπεγραμμίζετο χαρακτηριστικῶς εἰς τὸ προοίμιον τοῦ Συμφώνου<sup>1</sup>.

Ἡ σύναψις τοῦ ἑλληνορουμανικοῦ συμφώνου ἐχαιρετίσθη μὲ ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὴν βαλκανικὴν κοινὴν γνώμην. Σημαντικὸν μέρος τοῦ τύπου διείδε εἰς τοῦτο τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν συνομολόγησιν ἐνὸς «Βαλκανικοῦ Λοκάρνο». Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν οἱ περισσότερον αἰσιόδοξοι ἔσπευδον νὰ ὑπογραμμίσουν ὅτι ἡ ὁδὸς τῶν διμερῶν ἐνδοβαλκανικῶν συμφωνιῶν ἠνοιξε τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν γειτονικῶν διαφορῶν καὶ τὴν προπαρασκευὴν ἐνὸς πολυμεροῦς συμφώνου, περιλαμβάνοντος τὸ σύνολον τῶν κρατῶν τῆς Χερσονήσου<sup>2</sup>. Ἡ σκληρὰ ἐντούτοις βαλκανικὴ πραγματικότης δὲν ἦτο δυνατὸν οὔτε τότε, ἀλλ' οὔτε καὶ βραδύτερον, νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εὐόδωσιν παρομοίων προσδοκιῶν. Ἡ σύναψις μᾶς γενικῆς πολιτικῆς συμφωνίας προὔπεθετε ὄχι μόνον τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ἐπὶ μέρους διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ρητὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἐδαφικοῦ καθεστῶτος, ὡς εἶχε θεσπισθῆ διὰ τῶν Συνθηκῶν. Κατὰ ταῦτα, αἱ ἐνδοβαλκανικαὶ ἀναθεωρητικαὶ πιέσεις, ὡς ἐξεφράσθησαν βασικῶς διὰ τῆς βουλγαρικῆς πολιτικῆς, συνέστησαν μίαν μόνιμον φυγόκεντρον δύναμιν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐπανάληψιν ἐνὸς Λοκάρνο, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσεν σημαντικῶς εἰς τὴν μοιραίαν ἔνταξιν τοῦ συνόλου τῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἐντὸς τοῦ κυκλώματος τῶν εὐρύτερων εὐρωπαϊκῶν ἀνταγωνισμῶν<sup>3</sup>.

Ἄν ὅμως ἦτο πράγματι ὑπερβολικὴ ἡ σύνδεσις τοῦ ἑλληνορουμανικοῦ συμφώνου μὲ τὸ προσδοκώμενον Βαλκανικὸν Λοκάρνο, ἡ ἐλπίς ὅτι ἡ διπλωματικὴ πρῆξις τῆς 21 Μαρτίου διήνοιγε τὴν ὁδὸν διὰ τὴν ἔξοδον τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν ἐνδοβαλκανικὴν ἀπομόνωσιν ἦτο ὀπωσθήποτε βάσιμος. Ἡ ἑλληνορουμανικὴ προσέγγισις ἔτεινε νὰ ἐγκαινιάσῃ σειρὰν ὄλην διμερῶν συμφωνιῶν μὲ τοὺς λοιποὺς βαλκανικοὺς γείτονας, συμφώνως πρὸς τὴν σταθερὰν ἐπιδίωξιν τοῦ Ἄνδρέα Μιχαλακοπούλου. Κυρίως δὲ ἐκαλεῖτο νὰ διανοίξῃ τὴν ὁδὸν διὰ τὴν συνεννόησιν μὲ τὴν Τουρκίαν, τὴν Βουλγαρίαν, καὶ κυρίως τὴν Γιουγκοσλαβίαν<sup>4</sup>. Ἦτο ὅμως πράγματι δυνατὸν νὰ προσλάβῃ ἡ ἑλληνορουμανικὴ συμφωνία οὐσιαστικὸν πολιτικὸν περιεχόμενον καὶ νὰ ἀποτελέσῃ ἀποφασιστικὸν μέσον πιέσεως ἐπὶ τῶν ἰδιαίτερος τότε ἀπαιτητικῶν γειτόνων τῆς Ἑλλάδος; Ἡ θὰ περιορίζετο εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν

1. Βλ. κείμενον τοῦ Συμφώνου, Φ.Ε.Κ., 172/1929, σ. 1578-1583.

2. F.O. 371/12923, P. Loraine to A. Chamberlain, March 31, 1928, Bulletin périodique de la presse roumaine, no 75, σ. 3-4.

3. C. Sβολοπούλου, Le problème de la sécurité dans le sud-est européen de l'entre-deux-Guerres: A la recherche des origines du Pacte Balkanique de 1934, «Balkan Studies», τ. 14 (2, 1973), σ. 251 κ.έ.

4. F.O. 371/12923, Loraine to Chamberlain, March 31, 1928. D.D.I., 7a ser. VI, no 181 (Arlotta a Mussolini, 29 marzo 1928).

φιλικῶν δεσμῶν μεταξύ τῶν δύο κρατῶν, γεγονὸς καὶ τοῦτο θετικόν, δεδομένης τῆς δυσχεροῦς τότε ἑλληνικῆς διπλωματικῆς θέσεως εἰς τὸ βαλκανικὸν πεδίον;

Αἱ ἀρχικαὶ ἐντυπώσεις ἔτεινον νὰ ἐνισχύσουν τὴν πρώτην ὑπόθεσιν. Αὐτὸς ὁ Μουσολίνι, ταχθεὶς πρῶτος ὑπὲρ τοῦ Συμφώνου, δὲν ἀπέκρυπε τὴν παράλληλον ἀνησυχίαν του ἐνώπιον τῶν πιθανῶν πολιτικῶν ἐπιπτώσεών του. Εἰς ἐμπιστευτικὸν ὑπόμνημά του ὑπεγράμμιζε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀποτραπῆ ἡ ἐνδεχομένη προσέγγισις τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ σύστημα τῆς Μικρᾶς Συνεννοήσεως, ὡς ἱκανὴ ὄχι μόνον νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὸ ἰταλικὸν διπλωματικὸν σύστημα εἰς τὴν Χερσόνησον, ἀλλὰ καὶ νὰ φέρῃ εἰς δυσχερῆ θέσιν τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Τουρκίαν<sup>1</sup>. Τὴν ὑπόθεσιν, ἐξ ἄλλου, μιᾶς πιθανῆς ρουμανικῆς μεσολαβήσεως μεταξύ Ἀθηνῶν καὶ Βελιγραδίου ἐνίσχυεν ὄχι μόνον ἡ πρὸς στιγμὴν ἔντονος δυσαρέσκεια τοῦ Βουκουρεστίου διὰ τὰς φιλοουγγρικὰς διαθέσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐκδηλώσει ἡ Ρώμη<sup>2</sup>, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῆς διευκολύνσεως τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Θεσσαλονικὴν μέσῳ ἀκριβῶς τῆς Γιουγκοσλαβίας<sup>3</sup>.

Παραλλήλως ὁμοῦ πρὸς τὸ ἐνδεχόμενον τῆς ἑλληνογιουγκοσλαβικῆς συνεννοήσεως, τὸ Σύμφωνον τῆς 21 Μαρτίου 1928, συνδραζόμενον μὲ τὴν βαθμιαίαν προσέγγισιν τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Ἰταλίαν, δὲν παρέλειπε νὰ ἐγείρῃ, καὶ ἀντιστρόφως, τὰς ἐντόνους ἀνησυχίας τοῦ Βελιγραδίου<sup>4</sup>.

Ἡ ἀντιδικία μεταξύ Βελιγραδίου καὶ Ἀθηνῶν εἶχε ἀνακύψει ζωηρὰ ἀπὸ τοῦ 1924, ὅταν ἡ καταγγελία τῆς Συνθήκης τοῦ 1913 καὶ αἱ νῦξημέραι γιουγκοσλαβικαὶ ἀξιώσεις ἤλθον νὰ ὑπογραμμίσουν τὴν ἀνατροπὴν τῶν δεδομένων τὰ ὅποια εἶχον ὑπαγορεύσει τὴν παλαιότεραν φιλίαν καὶ τὴν συμμαχικὴν συνεργασίαν τῶν δύο γειτόνων λαῶν. Ἡ μεταβολὴ τοῦ συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων πρὸς ὄφελος τοῦ νέου γιουγκοσλαβικοῦ βασιλείου ἐπέτρεπε, ὡς ἐτοπίσθη, εἰς τοὺς ἰθύνοντας τοῦ Βελιγραδίου νὰ ἀσκοῦν μετὰ τὴν μικρασιατικὴν κρίσιν σοβαρὰς πιέσεις ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐσωτερικῶς ἐξησθημένης καὶ διπλωματικῶς ἀπομεμονωμένης. Ἡ ἱκανοποίησις ἀξιώσεων, ὡς ἡ ἀπόδοσις τῶν ἀπαλλοτριωθεισῶν γαιῶν τῆς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, ἡ σύναψις ἐιδικῆς συμφωνίας περὶ μειονοτήτων καὶ κυρίως ὁ διακανονισμὸς τῆς λειτουργίας τῆς ἐλευθέρως ζώνης καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς πρὸς Θεσσαλονικὴν, προεβάλλετο ὡς προϋπόθεσις διὰ τὴν ἐπανασύνδεσιν τῶν φιλι-

1. D.D.I., 7a ser., VI, no 185 (Mussolini a Paulucci de Calboli Barone, 25 marzo 1928).

2. Βλ. διὰ χαρακτηριστικὰς ἐπιδράσεις κοινῆς γνώμης Βουκουρεστίου: Bulletin périodique de la presse roumaine, No 75, σ. 45-76, σ. 1-3-77, σ. 1-3.

3. Bulletin périodique de la presse yougoslave, no 80, σ. 11.

4. Survey of International Affairs: 1928, σ. 184. Συμφώνως καὶ πρὸς παράτηρσιν τοῦ Ζαΐμη: D.D.I., 7a ser. VI, no 181 (Arlotta a Mussolini, 24 marzo 1928).



κων δεσμών μεταξύ των δύο χωρών. Ἡ δικαία ἐν τούτοις καὶ αὐστηρὰ ἐμνο-  
νὴ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν περιφρούρησιν τῶν κυριαρχικῶν τῆς δικαιωμάτων,  
ἢ ὅποια ἐκάμφθη προσωρινῶς μόνον ἐπὶ δικτατορίας Παγκάλου, δὲν εἶχε  
ἐπιτρέψει τὴν γεφύρωσιν τῆς ἀντιθέσεως. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ διαλόγου, τὴν ὁ-  
ποίαν ὁ Μιχαλακόπουλος ἐξεδήλωσεν ὑπὸ τὴν αὐτονόητον πάντοτε προϋπό-  
θεσιν τῆς διαφυλάξεως τῶν διεθνῶς ἀνεγνωρισμένων θεσμίων, δὲν εἶχε μέχρι  
τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1928 εὑρεῖ τὴν ἀπὸ μακροῦ ἀναμενομένην σερβικὴν  
ἀνταπόκρισιν<sup>1</sup>.

Τὸ ἀδιέξοδον εἰς τὸ ὅποιον εἶχον κατὰ ταῦτα περιέλθει αἱ ἑλληνογιουγ-  
κοσλαβικαὶ σχέσεις, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν γενικωτέραν διπλωματικὴν  
ἀπομόνωσιν τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἦτο κατ' ἀρχὴν δυνατόν νὰ εἶναι ἄσχετον μὲν  
τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ Μιχαλακοπούλου νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν σὺναψιν  
τοῦ συμφώνου τῆς 21 Μαρτίου. Εἰς παρατήρησιν τῆς εἰδικῆς διευθύνσεως  
τοῦ Foreign Office ὑπογραμμίζεται χαρακτηριστικῶς ὅτι «Ἡ Ἑλλὰς ἔχει κα-  
ταστῆ νευρικὴ λόγῳ τῆς ἀπομονώσεώς της καὶ τὸ Σύμφωνον μὲ τὴν Ρουμα-  
νίαν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα (τῆς τοιαύτης καταστάσεως). Θὰ εἶχε προτιμήσει  
ἕνα διακανονισμὸν μὲ τὴν Γιουγκοσλαβίαν, ἀλλὰ ὑφίστανται πλεῖστα ὄσα  
ἐμπόδια»<sup>2</sup>. Τὴν πλέον ὁμῶς χαρακτηριστικὴν ἐξεικόνισιν τοῦ συσχετισμοῦ  
τῆς ἑλληνορουμανικῆς προσεγγίσεως μὲ τὰς ἐκκρεμοῦσας ἑλληνογιουγκο-  
σλαβικὰς διαφορὰς ἀποδίδει ὁ Βρεττανὸς πρεσβευτὴς εἰς Ἀθήνας Percy  
Loraine: «Ἄν κρίνω ὀρθῶς, τότε ἡ Ἑλλὰς λέγει πρὸς τὴν Γιουγκοσλαβίαν  
περίπου τὸ ἐξῆς: Ἐπὶ μακρὸν ἐπεδιώξαμεν νὰ ἐπιτύχωμεν μεθ' ἡμῶν μίαν  
συμφωνίαν. Σᾶς ἐπανελάβομεν συχνὰ ὑπὸ ποίους ὄρους μία τοιαύτη συμφω-  
νία εἶναι δι' ἡμᾶς δυνατὴ. Ἐπεδείξαμεν ἐπανειλημμένως τὴν λογικὴν τῆς  
στάσεως καὶ τῶν ὄρων μας καὶ τὴν προθυμίαν μας νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς  
ἐπιδιώξεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας σας ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ συγκρούωνται μὲ τὰ  
κυριαρχικά μας δικαιώματα. Ἀτυχῶς ἀπετύχαμεν καὶ δὲν κατορθώσαμεν νὰ  
σᾶς πείσωμεν ὅπως συζητήσωμεν σοβαρῶς. Δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ νομί-  
ζετε ὅτι δυνάμεθα ἀτελευτήτως νὰ κωλυσιεργῶμεν ἐπειδὴ καὶ μόνον δὲν θὰ  
συμφωνήσετε μεθ' ἡμῶν ἢ ἐπειδὴ ἡ φιλία σας ἀποτελεῖ τὴν μόνην διέξοδον

1. Περὶ τῶν ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν σχέσεων μεταξύ 1924-1928 βλ. *Survey of International Affairs*: 1926, σ. 165-177- 1928, σ. 184-187. Π. Πιπινέλη, Ἱστορία τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος, 1923-1941, Ἀθῆναι 1948, σ. 19 κ.ἐ. Α. Α. Κόροβου, Οἱ Βαλκανικοὶ γείτονες μας, Ἀθῆναι 1962, σ. 159-174. P. S. Dertilis, *La zone franche de Salonique et les accords gréco-yougoslaves*, Paris 1928. Ἐπίσης Κ. Σβολοπούλου, Τὸ Βαλκανικὸν Σύμφωνον καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, 1928-1934. Ἀνεκδότου κείμενον τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, Ἀθῆναι 1974, σ. 12-16, 37-49, κ.ἐ. Τοῦ ἰδίου, Ἡ διευθέτησις τῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Γιουγκοσλαβίας, Σεπτέμβριος - Ὀκτώβριος 1928, παράρτημα δημοσ., ἐ.ἀ., σ. 131-168.

2. F.O. 371/12923, Eastern Depart., April 12, 1928.

ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν. Τὸ σύμφωνόν μας μὲ τὴν Ρουμανίαν ἀποτελεῖ τὴν ἀπόδειξιν τούτου, ὡς καὶ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ προσωπικοὶ σας σύμμαχοι δὲν περιφρονοῦν τὴν φιλίαν μας. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιμονῆς σας δὲν δυνάμεθα νὰ βαδίσωμεν μεθ' ὑμῶν, ὀφείλομεν ἀκριβῶς νὰ βαδίσωμεν ἄνευ ὑμῶν καὶ νὰ χωρήσωμεν εἰς τὴν συναψιν παρομοίων συμφῶνων μὲ ἄλλους γείτονας, οἱ ὅποιοι εἶναι δυνατοὶ νὰ προθυμοποιηθοῦν νὰ συνομολογήσων ταῦτα»<sup>1</sup>.

Τὸ σύμφωνον ὁμῶς τῆς 21 Μαρτίου ἠδύνατο νὰ ἀποτελέσῃ μέσον πίεσεως ἱκανὸν νὰ ἐνισχύσῃ οὐσιωδῶς τὴν διαπραγματευτικὴν θέσιν τῆς Ἑλλάδος; Καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις εἶχε πράγματι ἀποβλέπει εἰς τοῦτο; Ἡ ἀντικειμενικὴ ἀνάλυσις, ἡ ὁποία διεδέχθη τὰς πρώτας ἐντυπώσεις, ἔφερε ταχέως εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἀντιφατικῶν ἐκείνων παραγόντων, οἱ ὅποιοι ἔτεινον νὰ περιορίσων τὴν οὐσιαστικὴν δυνατότητα τοῦ Βουκουρεστίου ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν διπλωματικῶν θέσεων. «Φαίνεται ἀπίθανον ὅτι ἡ συμφωνία θὰ ἔχῃ ἀποφασιστικὸν ἀντίκτυπον ἐπὶ τῶν γιουγκοσλαβικῶν θέσεων, ἐτονίζετο εἰς εἰδικὴν παρατήρησιν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Foreign Office. Ἐν ἑλληνορουμανικῶν συμφῶνων οὐδὲν οὐσιαστικῶς σημαίνει, ἐφ' ὅσον τὰ συμφέροντα τῶν δύο χωρῶν δύνανται νὰ συγκρουσθοῦν σοβαρῶς εἰς κάθε περίστασιν. Δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ Ρουμανία σύμμαχος τῆς Ἰταλίας, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης σύμμαχος τῆς Γαλλίας, καὶ εἶναι κατὰ συνέπειαν ἐντελῶς νόμιμον διὰ τοὺς Σέρβους νὰ ὑποστηρίξων ὅτι οἱ Ρουμᾶνοι θὰ θεθοῦν κατὰ μέρος οἰασδήποτε ἀντιδικίας, ἡ ὁποία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ φόβου μὴ πλήξων ἕνα τῶν συμμάχων των, καὶ οἱ Σέρβοι θὰ ἐνθυμοῦνται πάντοτε ὅτι ἡ πνευματικὴ ἑστία τῆς Ρουμανίας εἶναι τὸ Παρίσι καὶ ὄχι ἡ Ρώμη»<sup>2</sup>.

Ἡ διερεύνησις τῆς ἑλληνικῆς διπλωματικῆς τοποθετήσεως ὑπογραμμίζει ἀντιθέτως ὀλιγώτερον τὰς ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν γενικωτέραν πολιτικὴν σημασίαν τοῦ Συμφῶνου καὶ περισσότερον τὴν ἀμφισβήτησιν ὡς πρὸς τὴν σκοπιμότητα νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τοῦτο τὸ μέσον διὰ τὴν ἄμεσον προώθησιν τῶν διμερῶν διαπραγματεύσεων μὲ τὴν Τουρκίαν, τὴν Βουλγαρίαν, ἢ κυρίως, τὴν Γιουγκοσλαβίαν. Ὁ Γ. Μελάς, ὑποδιευθυντὴς πολιτικῶν ὑποθέσεων τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ἔσπευδεν ἐμπιστευτικῶς νὰ διαψεύσῃ τὰς σχετικὰς δημοσιογραφικὰς φήμας καὶ νὰ ὑπογραμμίσῃ ὅτι οὔτε ἐζητήθη ἡ ρουμανικὴ μεσολάβησις μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Βελιγραδίου, οὔτε διαγράφεται ἡ πιθανότης τῆς ταχείας ἐκκαθαρίσεως τῶν ἑλληνογιουγκοσλαβικῶν διαφορῶν<sup>3</sup>. Ὁ Ἰωάννης Πολίτης, γενικὸς διευθυντὴς πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἐπεβεβαίωσεν τὴν πρώτην διάψευσιν κατὰ τὸν πλέον κατηγορημα-

1. F.O. 371/12923, P. Loraine to A. Chamberlain, March 31, 1928.

2. F.O. 371/12923, Departement (Howard Smith), April 14, 1928.

3. D.D.I., 7a ser., VI, no 232 (Arlotta a Mussolini, 7 aprile 1928). Περί τῶν κυκλοφορούντων φημῶν: No 230 (Mussolini ad Arlotta, 7 aprile), 231 (Grandi ad Arlotta, 7 aprile).

τικόν τρόπον<sup>1</sup>. Τέλος δέ, αὐτὸς ὁ Μιχαλακόπουλος ἐδήλωσε πρὸς τὸν Ἰταλὸν πρέσβην ὅτι οὔτε ἡ Ἑλλάς ἐζήτησε τὴν φημολογουμένην μεσολάβησιν, οὔτε ἡ Ρουμανία ἦτο πιθανὸν νὰ ἀναλάβῃ ὑπὸ τὰς τότε συνθήκας μίαν τοιαύτην πρωτοβουλίαν<sup>2</sup>.

Πράγματι, οὔτε ἡ ρουμανικὴ κυβέρνησις εἶχε δειχθῆ πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὴν μεσολαβητικὴν εὐθύνην, οὔτε ἡ ἑλληνικὴ πλευρὰ εἶχε σοβαρῶς ἀποβλέψει εἰς τὴν μεσολάβησιν τοῦ Βουκουρεστίου. Ὁ Τιτουλέσκου, ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς μέλους τῆς Μικρᾶς Συνεννοήσεως, ἐδίσταζε νὰ ἀναμειχθῆ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ προβλήματα τῆς γείτονος συμμάχου του<sup>3</sup>. Καὶ ὁ Μιχαλακόπουλος, ὡς καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Βενιζέλος, ἀπέκρουε σταθερῶς τὴν ἰδέαν οἰασθήποτε ἐμπλοκῆς εἰς τὸ σύστημα τῆς Μικρᾶς Συνεννοήσεως, τὴν ὅποιαν ἐθεώρει ὡς σχηματισμὸν μεσευρωπαϊκόν<sup>4</sup>. Ἡ ἐνδοβαλκανικὴ ἀπομόνωσις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τὸ ἀδιέξοδον τῶν διαπραγματεύσεων μὲ τὸ Βελιγράδι εἶχον ἀντιθέτως διανοίξει τὴν ὁδὸν διὰ τὴν προσέγγισιν μὲ τὴν Ἰταλίαν. Παρὰ τὰς σοβαρὰς ἀρχικὰς ἐπιφυλάξεις του, ὁ Μιχαλακόπουλος εἶχεν ἀπὸ τῶν πρώτων μηνῶν τῆς ὑπουργίας του σταθερῶς προσανατολισθῆ πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἑλληνοϊταλικῆς συνεννοήσεως, ὡς μόνου μέσου ἵκανοῦ νὰ ἐξισορροπήσῃ τὰς ἐντεινομένας ἐνδοβαλκανικὰς πιέσεις. «Ἐάν καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν κατορθωθῆ συνεννόησις μετὰ τῶν Σέρβων, ἐξεμυστηρεύετο πρὸς τὸν Βενιζέλον τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1927, φοβοῦμαι ὅτι θὰ εἶναι πολὺ δύσκολον διὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν μὲ τὴν Ἰταλίαν...»<sup>5</sup>. Ἡ ἐντεινομένη ἰταλοσερβικὴ δυσπιστία, ἡ ὁμαλὴ ἰταλοβρετανικὴ συνύπαρξις εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ ἡ σύσφιγξις τῶν ἰταλοτουρκικῶν δεσμῶν θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀσφαλεστέραν εὐόδωσιν τῶν διαπραγματευτικῶν ἐπαφῶν μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ρώμης ἐντὸς τοῦ ἔτους 1928. Αὐτὸς ὁ Βενιζέλος, ὁ ὅποιος θὰ φέρῃ εἰς εὐτυχὲς πέρας τὰς συντόνους προσπάθειάς τοῦ Μιχαλακοπούλου διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συμφώνου τῆς Ρώμης τὴν 23 Σεπτεμβρίου, θὰ συνάψῃ κατὰ τρόπον ἄμεσον τὸ πρόβλημα τῶν ἑλληνοσερβικῶν σχέσεων μὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ἑλληνοϊταλικῆς προσεγγίσεως. «Εἶμεθα ἀνήσυχoi ἐκ τῆς στάσεως τῆς Σερβίας ἀπέναντί μας, ἐτόνιζε πρὸς τὸν Γάλλον πρεσβευτὴν Clement-Simon, τὴν 31 Ἰουλίου 1928. Ἡ Σερβία ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τὸν μόνον κίνδυνον, τὸν ὅποιον ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν. Μόνη ἡ Ἰταλία θὰ ἠδύνατο ἐνδεχομένως νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ κινδύνου τούτου»<sup>6</sup>. Αἱ ἑλληνογιουγκο-

1. D.D.I. 7a ser., VI, no 237 (Arlotta a Mussolini, 9 aprile 1928).

2. D.D.I., 7a ser., VI, no 239 (Arlotta a Mussolini, 19 aprile 1928).

3. Βλ. ἀνωτέρω, σ. 153-154.

4. D.D.I., 7a ser., VI, no 237, 239 (Arlotta a Mussolini, 9, 10 aprile 1928).

5. Μουσείον Μπενάκη, Ἄρχειον Ε. Βενιζέλου, ἀρ. φακ. 328, Α. Μιχαλακόπουλος πρὸς Ε. Βενιζέλον, 24 Φεβρουαρίου 1927.

6. Ministère des Affaires Etrangères, Archives Diplomatiques: Europe (1918-1929), Yougoslavie, 57, Clement-Simon à Briand, 31 juillet 1928.

σλαβικαὶ συμφωνίαι τοῦ 1928-1929 καὶ αἱ ἑλληνοτουρκικαὶ συμφωνίαι τοῦ 1930 ὀροθετοῦν τὰς ἐνδοβαλκανικὰς διπλωματικὰς συνεπεΐας τῆς ἑλληνοϊταλικῆς συνεννοήσεως τοῦ 1928<sup>1</sup>.

Ἡ ἀναζήτησις ἐν τούτοις τῶν ὁρίων, τὰ ὁποῖα ἡ ἑλληνορουμανικὴ προσέγγισις δὲν ἐπέτυχε νὰ ὑπερβῇ, οὐδόλως ἀποδεικνύει ὅτι τὸ Σύμφωνον τοῦ 1928 ἔσπερεῖτο οὐσιαστικῆς πολιτικῆς σημασίας. Αἱ διμερεῖς ἑλληνορουμανικαὶ σχέσεις ἐξηκολούθησαν νὰ ἐξελισσωται εὐνοϊκῶς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, διὰ νὰ συσφιγθοῦν ἀκόμη περισσότερο ὅταν ὁ Ἑλλην πρῶθυπουργὸς θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Βουκουρέστι τὸ 1931 καὶ θὰ συνομολόγησῃ μετὰ τοῦ Iorga τὴν νέαν Σύμβασιν Ἐμπορίου, Ναυσιπλοΐας καὶ Ἐγκαταστάσεως<sup>2</sup>. Παρὰλλήλως ὁμως πρὸς τὴν συμβολὴν του εἰς τὴν περαιτέρω προαγωγὴν τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν δύο φίλων λαῶν, ἰδίως εἰς τὸν ἐμπορικὸν καὶ τὸν μορφωτικὸν τομέα, τὸ Σύμφωνον τοῦ 1928 ἔσχεν εὐνοϊκὸν ἀντίκτυπον καὶ ἐπὶ τῆς ἐξελιξέως τῶν ἐνδοβαλκανικῶν διπλωματικῶν σχέσεων. Ἀπετέλεσε τὴν πρώτην πολιτικὴν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν συνωμολόγησεν ἡ Ἑλλάς μετὰ τῶν Βαλκανικῶν γειτόνων της, καὶ ἐνεκαίνιασε ἐπιτυχῶς τὴν τακτικὴν τῶν διμερῶν ἐνδοβαλκανικῶν συμφώνων, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ὁποίας ὁ Ἄνδρέας Μιχαλακόπουλος εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἀποβλέπει μετὰ σταθερότητα καὶ συνέπειαν. Ἡ προσπάθεια τοῦ Ἑλλήνου πολιτικοῦ κατέτεινε βασικῶς εἰς τὴν ἐξισορρόπησιν τῶν πολυπλευρῶν γειτονικῶν πιέσεων καὶ τὴν ἐξοδὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν διεθνή ἀπομόνωσιν. Φορεὺς ὁμως τοῦ εἰλικρινοῦς φιλειρηνικοῦ πνεύματος τῆς ἑλληνικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, καθίστατο εἰσηγητὴς μιᾶς διπλωματικῆς μεθοδεύσεως, ἡ ὁποία, χωρὶς νὰ ἐντάσσεται εἰς τὸ σύστημα τῆς συλλογικῆς ἀσφαλείας, ἐβασίζετο εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κανόνων τῆς Γενεύης. Κατὰ τοῦτο ἀκριβῶς, τὸ ἑλληνορουμανικὸν Σύμφωνον τῆς 21 Μαρτίου 1928, ἔκφρασις τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιθυμίας δύο γειτόνων λαῶν πρὸς σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῶν φιλικῶν δεσμῶν, ἀπετέλεσε πρᾶξιν ἀπολύτως θετικὴν, τὸσον διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν πολιτικῶν συμφερόντων τῶν συμβαλλομένων μερῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν μεθόδων τῆς εἰρηνικῆς συνεργασίας εἰς τὸν εὐρύτερον χῶρον τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

1. Τὸ διπλωματικὸν γεγονός τῆς ἑλληνοϊταλικῆς προσεγγίσεως τοῦ 1928 ἀποτελεῖ ἀπὸ μακροῦ χρόνου τὸ ἀντικείμενον εἰδικῆς διερευνήσεως διὰ τὸν συντάκτην τοῦ παρόντος ἀρθρου, βασισομένης εἰς τὴν ἀξιοποίησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἀρχαικῶν πηγῶν, ὡς καὶ ἰδιωτικῶν ἀρχαικῶν συλλογῶν. Ὁρισμένα πρῶτα στοιχεῖα βλ. Κ. Σ β ο λ ο π ο ὑ λ ο υ, Τὸ Βαλκανικὸν Σύμφωνον καὶ ἡ ἑλληνικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, 1928-1934, Ἀθήναι, 1974.

2. M. L'héritier, L'évolution des rapports gréco-roumains depuis un siècle (1821-1931), Extrait des «Mélanges Iorga», Paris, 1933, p. 599-606.

## RÉSUMÉ

Constantin Svolopoulos, Le Pacte gréco-roumain du 21 Mars 1928.

Le Pacte gréco-roumain de non-agression et d'arbitrage, signé à Genève le 21 mars 1928, constitua le premier traité conclu par la Grèce après Lausanne sur le plan politique avec l'un de ses voisins et inaugura la tactique des accords bilatéraux entre Etats balkaniques, vers laquelle André Michalakopoulos s'était constamment orienté. La conclusion du pacte ne visait pas seulement au renforcement des liens traditionnellement amicaux entre les deux pays; elle était encore liée à la nécessité impérieuse pour la Grèce de sortir de son isolement diplomatique et d'équilibrer les multiples pressions exercées par ses voisins, et plus particulièrement les Serbes. Néanmoins, la position délicate de la Roumanie, tant que alliée de la Yougoslavie au sein de la Petite Entente, ainsi que l'attitude réservée des dirigeants Grecs face à ce système d'alliances de l'Europe Centrale, ont finalement entravé toute initiative de Bucarest en vue de faciliter le règlement du différend entre Athènes et Belgrade. Le gouvernement hellénique dans son désir de s'assurer les moyens pour faire pression sur le gouvernement yougoslave, avait déjà porté ses regards vers Rome. La conclusion même du Pacte gréco-roumain avait été facilitée de manière décisive par le rapprochement italo-hellénique, qui avait commencé à se dessiner dans les derniers mois de 1927 pour aboutir au Traité de Rome du 23 Septembre 1928.